

skrænknings i deres Fiskeri, som fulgte af, at Staten havde givet Fiskeriret bort til alle private, vare til Hinder for at udfolde deres Fiskeri i den Udstrækning, de ønskede. Det var ikke underligt, at Fiskerne her stødte sammen med Aalegaardsejerne, som havde en fra Fortiden erhvervet Fiskeriret ud for deres Grund. Der skete ofte fra Fiskernes Side Overgreb, og det førte med sig, at vi omsider fik Fiskeriloven af 1888, som forklarede, hvorledes man skulde forstaa Bestemmelsen i Christian V.s Lov om Grundejernes Ret til Fiskeri paa Søterritoriet. Fiskerne vare ikke fornøjede med den. De syntes, Indskrænkningerne vare for store, men det viste sig, at i de Processer, som bleve førte, maatte de som oftest trække det korteste Straa. Neppe var derfor Loven vedtagen, før Fiskerne vare misfornøjede. Man paastod, at Lovgivningsmagten havde fortolket de Rettigheder, som Christian V.s Lov gav Grundejerne til at drive Aalegaardsfiskeri udfør deres Grund, alt for meget til Fordel for Aalegaardsejerne. Det var derfor Regeringen om at gøre at se at skaffe Fred og Ro i Sindene. Der blev nedsat en Aalegaardskommission, som berejste Landet, og som kom til det Resultat, at man for at beskytte Grundejerne mod Indgreb af Fiskerne maatte fastsætte bestemte Afstande fra Aalegaardene, udenfor hvilke Fiskerne kunde faa Lov til at udsætte deres Garn. Denne Aalegaardskommission gjorde sig skyldig i den Fejl at gøre disse Afstande lige store for hele Riget, uagtet selvfølgelig Forholdene ere uhyre forskellige Landet over. Der er nogle Steder, hvor Afstanden sikkert kunde være kortere, og andre Steder, hvor den maaske kunde trænge til en Udvidelse. Kommissionens Betænkning var ikke tilfredsstillende for Aalegaardsejerne. Paa de Steder, hvor Afstanden var for kort efter Aalegaardsejernes Begreb, vare de misfornøjede. Betænkningen var heller ikke tilfredsstillende for Fiskerne. Paa dette Grundlag arbejdede Lovgivningsmagten en Tid, men der kom ingen Lov ud af det. Saa var det, at den højtærede Landbrugsminister nedsatte en Kommission om Saltvandsfiskeri, og selvfølgelig kom ogsaa Aalegaardsspørgsmaalet med. Naar den højtærede Minister nu vidste, at Aalegaardsspørgsmaalet var saa overordentlig vanskeligt, er det ganske ejendommeligt, at der kom en 4—5 Fiskere ind i Kommissionen, men ikke en eneste Aalegaardsejer, der kunde varetage disses Interesser. Denne Kommissions Flertal begik samme

Fejl som den første Kommission, idet den nedsatte de Afstande fra Aalegaardene, hvor de fri Fiskere ikke maatte fiske. Den tog lige saa lidt som den første Hensyn til de forskellige Forhold omkring ved Kysterne. Et Mindretal af Kommissionen forlangte Aalegaardskommissionens Afstande fastholdte i alt væsentligt, og saa var der et andet Mindretal paa 3, der sagde: Der er noget galt ved det hele, vi maa selvfølgelig have Afstandene indrettede efter Forholdene, og derfor kunne vi ikke tiltræde Flertallets Indstilling med Hensyn til Aalegaardene.

Det var en lille, kort historisk Skildring af, hvorledes det er gaaet til. Efter flere Aars Forhandling er Lovforslaget nu endelig kommet i Fællesudvalg. Nu skulle vi se paa, hvad der er naaet ved Fællesudvalgets Flertals Indstilling. Ingen vil bestride, at Aalegaard retten er en Ejendomsret. Selv det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) udtalte dette klart, hvorfor det undrer mig, at han kan være med i det Flertal, der nu paa en vis Maade bestemmer, at den ingen Ejendomsret er længere. Under de tidligere Forhandlinger er der jo fremført Beviser for, at det er en Ejendomsret, idet der er fremført Skøder, og det er blevet fremhævet, at der er blevet paalagt Aalegaarde Ejendomsskyld. Det maa altsaa være en fast Ejendom, og jeg kan ikke se rettere, end at Ejendomsretten er utvivlsom. Det hedder nu i denne Fællesudvalgsindstilling: „Den til Fiskeri berettigede“ — altsaa Aalegaardsejeren — „maa, saa vidt hans Ret til Kysten strækker sig, anbringe saa mange Aalegaarde, som han finder tjenligt, og føre dem saa langt ud i Søen, som Nævnet tillader, og som han er i Stand til at nedramme sine Pæle, dog ikke uden særlig Adkomst længere end Halvvejen til modsat Kyst og saaledes, at han ikke hindrer Sejladens i Farvandet.“

Og saa hedder det i 5te Stykke, at „den til Fiskeri med Aalegaarde berettigede skal inden 1. August have udsat den yderste Hovedpæl og desuden en af Aalegaardens inderste Pæle, der tilligemed Hovedpælen kan angive Aalegaardens Retning, og inden 1. September have udsat Rad og Ruser i fiskedygtig Stand. Hovedpælen skal rage 4 Fod over Vandet ved daglig Vandstand og paa Toppen være forsynet med et mørkt Flag. Beskyttelsen for Aalegaardsfiskeriet finder kun Sted, medens Fangstredskaberne ere udsatte og ikke længere end til 1. December.“

Saa kommer der senere Spørgsmaalet